

KATSAUKSIA

Egyptin vapautusliike

True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

Kaukaisesta pyramiittien maasta Egyptistä ovat viestit viime aikoina kertoneet siellä yhäti uusiintuvista levottomuuksista, jotka eivät suinkaan enää ole vain tilapäisiä tyytymättömyyden purkauksia työlakkojen ja mielenosotusten muodossa, vaan jotka ovat muodostuneet pysyväiseksi ilmiöksi Egyptin elämässä. Usein uusiintuvat mielenosotustilaisuudet Kairon ja Alexandrian kaduilla, joihin ottaa osaa niin hyvin tavallista rahvasta kuin myöskin kouluväkeä, ovat elävänä todistuksena siitä, että Egypti on nopeaan kääntämissä uuden lehden kansallisen ja kansainvälisen elämänsä historiassa. Egyptin väestö on jo päättäväisesti kirjottanut lippuunsa maansa vapauttamisen vieraan vallan alaisuudesta, Englannin imperialismin herruudesta.

Egyptin itsenäisyystaistelua käydään niiden eri kansojen itsemääräämisoikeutta koskevien periaatteiden nojalla, mitä rauhansopimusta jauhettaessa on julkilausuttu ja eräässä suhteessa myöskin kansojen liiton perustuslakiin liitetty. Egypti tuntee tällä kertaa sangen raskaana Englannin rautaisen mahdinvallan. Kun rauhansopimus solmittiin vuosi sitten suurin, kansojen itsemääräämisoikeutta lupaavin julistuksin ja kun Egyptin väestö alkoi voimakkaana näyttää kansallisen heräämisen oireita, kuletti Englanti sinne suuria sotilaskoukkoja "pitämään yllä järjestystä," ja siitä saakka on maa ollut piiritetyllä, aivan kuten Iranti ja Intia. Englanti on mielivaltaisesti nimittänyt Egyptille sotilaskuvernöörinä ja määrännyt maan asioita aivan kuin se olisi suoranaudessa elimellisessä yhteydessä itse Brittein Saarten kanssa. Senpä vuoksi egyptiläiset selittävätkin, että heitä hallitaan ilman heidän suostumus-

taan, kysymättä laisinkaan heidän mielipidettänsä. Koko tämä Englannin isännöys on mahdollinen vain aseellisen voiman kautta.

Egyptin vapautustaistelu on vihkiytynyt suuremmoiseen tehtäväänsä monessa ankarassa verikasteessa. Äskettäin löivät Englannin aseenkantajat kymmeniä ihmisiä hengiltä Alexandriassa tapahtuneissa mellakoissa. Jo vuosikausia on egyptiläisten täytynt suorittaa raskaita veriuuhreja vapauden kalpuunsa hinnasta, mutta huippuunsa kehittyivät verilöylyt viime huhtikuussa kansojen itsemääräämisoikeuden puolesta toimeenpantujen mielenosotusten yhteydessä tapahtuneissa verilöylyissä, joissa englantilaiset sotilaat ja santarmit surmasivat kaikkiaan kahdeksan sataa ihmistä ja haavottivat toista tuhatta. Kalliiksi tulee Egyptille vapauden lunastus.

Nyt kun Jaapani selittää ottavansa Kiinalle kuuluvan Shangtungin vain väliaikaisesti sotilaskomentonsa alaiseksi, on paikallaan muistaa, että Englantikin aikoinaan kehui pitävän herruutta Egyptissä vain väliaikaisesti. Tämä "väliaikainen" komento alkoi jo vuonna 1882, jolloin Gladstone lähetti sotajoukkonsa Egyptiin, mutta lupasi ne kulettaa pois ennen pitkää. Tätä lupasta ei ole kuitenkaan koskaan täytetty, päinvastoin Englannin aseellista komentoa on jatkuvasti tiivistetty. Juuri päättymäissillään olevan maailman sodan taistelukentille puristi Englanti Egyptistä miljoona miestä, jotka taistelivat liittolaisten riveissä eri rintamilla. Egyptiltä sotavoimia puristettaessa vaikuteltiin maan väestölle, että sodan päätyttyä tulee Egypti saamaan paitsi itsenäisyyttänsä, myöskin tasapuoliset oikeudet kansojen liitossa. Mutta kun sitten Egypti pyrki näitä lupauksia pänemaan käytäntöön, lähettäen m. m.

lähetystön Pariisiin rauhankonferenssiin, pidätti Englannin hallitus lähetystön Maltaan saarella ja kun rauhanlähettiläät vihdoinkin viimein selvisivät Pariisiin, saivat hämmästyksekseen kuulla, että konferenssi oli jo päättännyt jättää Egyptin "suojeluksen" Englannin käsiin.

Tällaisiin kokemuksiin on Egypti joutunut kansojen itseensä määräämis-oikeutta koskevien lupauksien kanssa ja siksi sen väestö pitää vapautustaisteluun enemmän kuin oikeutettuna, vaikkapa sitä käydäänkin suurvaltain mahtikäskyjä ja pistimiä vastaan.

Driplet.

Hiilenkaivajain lakkotaistelu

Yhdysvalloissa alettiin äskettäin hiilenkaivajain jättiläislakko. Lakko kantavuuteensa katsoen sekä osanottajien lukumäärän puolesta on suurenmoisinen työlakko, mitä tämän maan ja minikään maan työtaistelujen historiassa tunnetaan. Tässä luomme lyhyen katsauksen lakon syihin ja niiden aikaisempiin vaiheisiin.

V. 1917 talvella solmi Yhdysvaltain hallitus sopimuksen hiiliyhtiöiden ja hiilenkaivajain järjestön kanssa hiilenhinnasta, hiilenkaivajien työtuntimäärästä, palkasta y.m. Sopimuksen voimassaoloaika oli sopimuksessa määrätty kestäväksi niin kauan kuin Yhdysvallat on sodassa. Tämän vuoksi nimitteltinkin sopimusta tavallisesti "sota-ajan" eli "Washingtonin" sopimukseksi, ollen se ensimmäinen sopimus mitä hallitus oli tehnyt hiilenkaivajain järjestön kanssa.

Koko sota-ajan kaivoivat hiilenkaivajat hiiliä nurkumatta, sillä sopimus satoi sekä heiltä että kaivostenomistajia.

Elintarpeiden hintain yhä kohoessa tyytymättömyyttä kyllä ilmaantui työläisten keskuudessa yhä huomattavammin, mutta kuitenkin päätettiin pitää sopimus voimassa koko määräajan ja vasta sitten kun sopimusaika olisi umpeen kulunut vaadittaisiin vähän palkanlisää ja lyhyempää työpäivää. Näin ajatteli hiilenkaivaja viime talven aikana.

Tosin jo viime keväänä puhkesi useita lakkoja hiilialueen eri kolkilla, mutta onnistuivat järjestön virkailijat sentään johonkin määrin väimentämään tätä tyytymättömyyttä ja estämään lakkoilikkeiden leviämisen. Näin tultiin

viime kesän syyspuoleen. Syyskesän aikana oli melkein kaikilla hiilenkaivajain järjestön aluejärjestöillä neuvottelukokouksia, joissa neuvoteltiin niistä vaatimuksista, mitä hiiliyhtiöille tulitaisiin esittämään uuden työ- ja palkkasopimuksen ehdoiksi. Näissä kokouksissa tehtiin yleensä samansuuntaisia ja jotakuinkin jyrkkäsäilyttäviä vaatimuksia uuden sopimuksen ehdoiksi. Nämä ehdot sitten tulivatkin järjestään hyväksytyiksi hiilenkaivajain järjestön konventiossissa, mikä kokoontui Clevelandissa syyskuulla.

Koska konventiossion toiminnalla on suuri kantavuus tämän maan unionistisessa työväenliikkeessä, tehtäköön tässä sen päätöksistä muutamalla sanalla selkoa. Konventiossioon otti osaa noin 2,000 edustajaa jotka edustivat yhteensä 421,000 järjestynyttä hiilenkaivajaa tässä maassa ja Canadassa. Konventiossion toiminta muodostui yleensä sangen hedelmälliseksi. Sen työ muodostui läpeensä paljon jyrkkäsuuntaisemmaksi kuin minkään edellisen konventiossionin järjestön olemassaolon varrelta. Varsinkin palkankorotusta ja työtuntimäärää koskevat vaatimukset ovat sellaisia, että ne ovat omiaan esimerkiksi muillekin järjestöille.

Asiaakoskevassa päätöslauselmassa päätettiin yhtiöille esitettäväksi seuraavat vaatimukset:

- 1) Työpäivä lyhennettävä kuusituntiseksi.
- 2) Työviikko lyhennettävä viisipäiväiseksi.
- 3) Puolitoistakertainen palkka ylituotosta.
- 4) Kaksinkertainen palkka sunnuntai- ja pyhätyöstä.

5) Palkkoja korotettava keskimäärin 60 prosentilla.

6) Erinäisiä parannuksia työsuhteisiin.

Gompersilaiset vielä muutoin olivat konventsiolin ohjaksissa. Ilmeisemmin kuvastuu tämä siitä päätöksestä, jossa konventsioni selittää vastustavansa yksi suuri unio-järjestömuotoa. Toisena konventionin taantumuksellisenä päätöksenä on pidettävä sitä, missä konventsioni ilman muuta selitti i. w. w.-läiset työväenluokan vihollisiksi, hyväksyen järjestön perustuslakiin liitteen, jossa näiltä aineksilta kielletään pääsy järjestöön.

Työväestön itsenäisen valtiollisen toiminnan tarpeen tuntemus kuvastuu päätöksestä, jossa konventsioni päättää kutsua kaikkien työväenjärjestöjen edustajat konferenssiin, jossa laskettaisiin perustukset kansalliselle työväenpuolelle.

Edistyneemmän katsantokannan ilmauksia olivat seuraavat päätökset: Konventsioni vaati ylipostimestari Burlesonin erottamista. Toisessa päätöslauselmassa vaaditaan ryhdyttäväksi sellaisiin lainsäädännöllisiin toimenpiteisiin, että ylioikeuden valta julistaa kongressin laatimia lakeja perustuslakivastaiseksi, kumottaisiin.

Mooney-kysymystä koskevassa päätöslauselmassa vaati konventsioni Tom Mooneylle ja Warren Billingsille uutta oikeuskuulustelua. Samoin asetui konventsioni vaatimaan valtiollisille vangeille yleistä armahdusta.

Konventsioni vaati Venäjän neuvostohallituksen sekä Irlannin itsenäisyyden tunnustamista.

Kaivosten kontrolli-kysymyksessä hyväksyi konventsioni pitkään päätöslauselman, jossa painostetaan kaivosten kansallistuttamista, ja että valtio jonkun erikoisen komissionin kautta ohjaisi kaivosteollisuutta. Suunnitelmaan sisältyisi myös se, että kaivosmiehet pääsisivät osallisiksi liikevoitoista.

Tulevaisuudessa solmittaviin työ ja pakkaetosopimuksiin nähden päätettiin, että tästä edes kaikki sopimukset tehdään kaksivuotiskautisiksi, sekä ettei yhdelläkään järjestön alorgaanil-

la ole oikeutta tehdä itsenäisiä sopimuksia yhtiöiden kanssa.

Siihen nähden, ettei hiiliyhtiöiden kanssa tyydyttävää sopimusta toimeensaataisi, päätti konventsioni julistettavaksi yleisen pehmeänhiilen kaivajien lakon, mikä astuisi voimaan marrask. 1 päivänä.

Hiilenkaivajain järjestön edustajat ja hiiliyhtiöiden valtuutetut kokoontuivat neuvottelemaan uuden sopimuksen ehtoista Buffalossa, N. Y. syysk. 25 päivänä. Neuvottelut kestivät yli kaksi viikkoa. Kuten saattoi arvata, hylkäsivät hiiliyhtiöiden valtuutetut röhkeästi hiilenkaivajain konventsiolin esittämät vaatimukset. Konferenssi päättyi hedelmättömänä. Hiilenkaivajain järjestön virkaatekevä presidentti konventsiolin velvoituksen mukaisesti julisti pehmeänhiilen kaivajain lakon astuvaksi voimaan marrask. 1 päivänä.

Viime kuun loppupäivinä eli muutamia päiviä ennen lakon alkamista tehtiin hallituksen taholta alote hiilenkaivajain riitakysymysten sopimiseksi ja lakon välttämiseksi. Sovittelualotteen teki työsihteeri Wilson, joka on Hiilenkaivajain järjestön entinen sihteeri-rahastonhoitaja. Työsihteeri esitti kaikkiaan neljä eri sovintoehdotusta, joita hiilenkaivajain edustajat eivät katsooneet voivansa hyväksyä.

Lakko alkoi määräaikana, t. k. 1 päivänä. Lakko oli alustapitään niin täydellinen, että noin 90 prosenttia eli 450,000 miestä tämän maan pehmeänhiilen kaivajista nousi kaivosten uumenista kuin taikavoimalla ja lakkasi työstä.

Päivää ennen lakon puhkeamista antoi liittovaltain tuomari Indianapolisissa estetuomion hiilenkaivajain järjestön päävirkaillijoita vastaan. Tällä estetuomiolla kiellettiin mainitun järjestön virkailijat antamasta mitään määräystä lakkolaisille ja olemasta missään toimintayhteydessä heidän kanssaan. Lakko näinollen jäi kokonaan ilman johtoa, Samoin kiellettiin mainitun henkilöt missään subteessa käyttämästä järjestön varoja lakkotarkotuksiin. Näin kului ensimmäinen lakkoviikko. Estetuomiolla ei näyttänyt olevan lakkoon ja sen menoon pienintäkään vaikutus-

ta. Lakkolike teki kulkuaan eteenpäin peloittavan laajana ja uhkaavana. Lakon murtamiseksi oli siis keksittävä tepsivimpiä keinoja. Ja se keksittiinkin! Sama liittovaltain tuomari antoi t. k. 8 päivänä toisen estetuomion Hiilenkaivajain järjestön virkailijoita vastaan. Tässä estetuomiokäsityksään määrää oikeus sodanaikaiseen elintarve- ja polttoainekontrollilakiin nojaten, jonka se selitti vielä olevan voimassa, että hiilenkaivajain järjestön virkailijoiden on annettava lakossa oleville hiilenkaivajille lakon peruutusjulistus ennen kello kuutta illalla t. k. 11 päivänä.

Hiilenkaivajain järjestön toimeenpa-

neva komitea, aluejärjestöjen virkailijat ja palkkalautakunnan jäsenet pitivät seuraavana päivänä yhteisen neuvottelukokouksen tuomion suhteen. Käsiteltävänä oli kysymys, taipuuko järjestö mainitun estetuomion alle vai ko jättää sen huomioon ottamatta. Kun asiaa oli pohdittu 17 tuntia päätettiin taipua. Tätä kirjottaessa ei ole vielä tietoa, noudattavatko hiilenkaivajat päätöstä ja lopettavatko lakon, vaiko ei.

Olkoon tässä muutoin lopuksi mainittu, että molemmat kysymyksessä olevat estetuomiot ovat niin raikeät, ettei niille löydy vertaa enempää Yhdysvaltain kuin muidenkaan maiden työtaistelujen historiassa.

Sosialistipuolueen suhtautuminen kolmanteen Internationaleen

Chicagossa, elokuun 30 päivänä kokoontuneessa sosialistipuolueen ylimääräisessä konventsiionissa oli esillä myöskin kysymys Kolmanteen Internationaleen liittymisestä. Konventsiionille esitettiin ponsivaliokunnan puolesta enemmistön ja vähemmistön ponsi, josta enemmistön ponsi hyväksyttiin 61 äänellä 33 vastaan. Kun vähemmistön ponnelle annettiin näinkin huomattava kannatus, katsoi konventsiioni olevansa velvoitettu asettamaan kummankin ponnin puolueen jäsenistön yleisäänestyksellä ratkaistavaksi. Kysymyksessä olevat ponnit julaistaan seuraavassa.

Vähemmistön ponsi.

“Me käsitämme, että toinen Internationale lakkasi olemasta sosialistinen Internationale silloin kun sota alkoi.

“Kaikki yritykset saada kokoon niitä ryhmiä, jotka muodostivat entisen Internationalen, vahvistaa ainoastaan tätä käsitystä. Bernin konferenssi oli huomattava esimerkki tästä kukistumisesta, erittäinkin sen epäonnistuminen valitessa auttavaa suhtautumista Venäjään nähden ja sen menettely asettuaan riippumaan rauhankonferenssin hännässä ja antaissaan hyväksymisensä

tämän kongressin jäsenten kielteisille toimenpiteille, kuten esimerkiksi passikiellole Venäjälle menemiseksi.

“Ainoa Internationale, joka voi tulla kysymykseen tässä kriisissä, on sellainen, joka on koottu aineksista, jotka ilman ehtoja seisovat luokkataistelun perusteella ja jotka teoillaan pystyvät osoittamaan, että heidän periaattellinen uskollisuutensa ei ole ainoastaan ulkollista lojalisuutta.

“Kun johtavat sosialistit liittyvät kansallisiin hallituksiinsa kokoomushallituksiksi, he hyväksyvät silloin poliittikan, joka hidastuttaa sosialisteja ja koko työväenluokkaa yleensä käyttämästä hyväkseen niitä etuja ja muuttuneita olosuhteita, joita sota on synnyttänyt. Tämä panee työläiset tyytymään pintapuolisiin reformeihin, joita kapitalistit halulla myöntävät, siten turvatakseen itseään nousevalta työläisten luokanousulta.

“Ja kun sosialistit käyttävät vallaso-levan luokan sotilaallisia järjestöjä kukistaakseen niitten avulla radikaalimpien tovereittensa agitatsiionin, he selvästi ottavat silloin vastavallankumouksellisten paikan, jota he palvelevatkin.

“Toinen Internationale on kuollut. Me käsitämme, että uuden Internatio-

na'en, joka sisältää ne ryhmät, jotka kukistivat meidän edellisen järjestöme, täytyisi olla niin heikko sosialistisessa politiikassaan, että se olisi hyödytön.

”Yhdysvaltain sosialistipuolueen periaatteet ja historia todistaa sen aina olleen ainoastaan niitten muitten maiden ryhmien mukana, jotka ovat olleet uskollisia periaatteilleen. Puolueen manifesti, joka hyväksyttiin St. Louisissa (1917) ja Chicagossa (1919), samoin kuin yleisäänestys ”D” epäämättömästi vahvistaa tämän käsityksen. Nämä puolueet, enemmistöpuolueet Venäjällä, Italiassa, Sveitsissä, Norjassa, Bulgariassa ja Kreikassa ja yhä kasvavat vähemmistöpuolueet muissa maissa, ovat liittyneet yhteen Moskovan Kolmannen Internationalen alkukokouksen pohjalta. Kuten me olemme tehneet ennen, niin on meidän nykyin tässä äärimmäisessä kriisissä otettava paikkamme heidän kanssaan.

”Yhdysvaltain sosialistipuolue näinollen julistaa kannattavansa Kolmatta (Moskovan) Internationalea, ei niin paljon sentähden, että se kannattaisi Moskovan ohjelmaa ja menettelytapoja, vaan sentähden, että

a) ”Moskova” tekee jotakin, joka todella vaatii maailman imperialismin taisteluun.

b) ”Moskovaa” uhkaavat maailman yhdistyneitten kapitalistien voimat ainoastaan sentähden kun se on proletarinen.

c) Ottaen nämä olosuhteet huomioon, mitä hyvänsä meillä olisikin sanottavaa Moskovasta jälestäpäin, on kaikkien sosialistien velvollisuus seisoa sen puolesta, sillä sen kukistuminen merkitsee Europan sosialististen tasavaltien kukistumista ja sosialistien toiveiden häviämistä moniksi vuosiksi.

Louis Engdahl, William F. Kruse.

Enemmistön ponssi.

”Toista Internationalea ei ole enää olemassa. Me hyökäämme Bernin konventsinon taantuvana ja epäonnistuneena toimiakseen työväenluokan etujen hyväksi. Yhdysvaltain sosialistipuolueen velvollisuutena on toimeliaasti ottaa osaa Internationalen kongressin mahdollisimman pikaiseen koolle kutsumiseen sekä kaikin keinoin yrittävä uudeelleen järjestää Internationalen toimintaa. Uudelleen järjestetysä sosialistisessa Internationaleassa on vain sellaisille järjestöille ja puolueille annettava edustus, jotka kiinteästi julistavat kannattavansa sekä sanoin että teoin luokkataisteluperiaatteita. Sellaiseen Internationaleen on kutsuttava Venäjän ja Saksan kommunistipuolueet ja ne sosialistipuolueet kaikissa maissa, jotka tunnustavat luokkataisteluperiaatteen. Mitään puoluetta, mikä ottaa osaa kokoomushallitukseen porvari-puolueiden kanssa, alkoon Internationaleen kutsuttako. Sellaisessa Internationalen kongressissa puolueen pitäisi vaatia sellaista koko maailmaa käsittävää sosialistisen köyhälistön uudestijärjestämistä, mikä nojautuu kiinteämpään ja lujempaan rintamaan kuin menneisyydessä, jotta maailman vallankumouksellisen köyhälistön voimat voitaisiin jokaisella kriittisellä hetkeellä tehokkaasti asettaa liikekannalle samanaikaista ja sopusointuista toimintaa varten.”

S. M. Neistad, Md.

Martin F. Plunkett, Conn.

David B. Bergenberg, N. Y.

S. John Block, N. Y.

Joseph E. Cohen, Pa.

Seymour Stedman, Ill.

Geo. W. Roewer, jr., Mass.

Victor L. Berger, Wis.

Algernon Lee, N. Y. (muutosehdotuksella).

G. A. Hoehn, Mo.

Wm. H. Henry, Ind.

Italian sosialistipuolueen suunta

Heti sodan alusta lähtien asettui Italian sosialidemokratia jyrkästi ja kokonaisena imperialististen pyyteitten puo-

lesta alettua ihmisteurastusta vastaan. Tässä suhteessa ei siis millään puolueen ryhmällä ole mitään vastuunalaisuutta

slihen kurjuuteen nähden, joka sodan seurauksena on ollut.

Mutta kun puolueen vasemmisto sitä seikasta, että porvaristo kapitalistisen valtiokoneiston avulla on syösyt maan kauheaan kurjuuteen, vetää sen johtopäätöksen, että köyhälistön on asetettava heti sijalle sosialistinen järjestelmä, joka yksin voi katastrofista pelastaa — niin puolueen reformistinen ryhmä päinvastoin esittää sen käsityskannan, että köyhälistöllä ei ole mitään syytä ottaa haltuunsa porvarillista vararikkopesää, vaan on annettava porvariston itsensä koettaa selvittää kurjaa tilannetta. Työläisluokan on vain hädänalaiselta porvaristolta tingittävä uusia vapautuksia, joitten kautta köyhälistön voima ja kypsyys lisääntyy, joitten avulla sitten saatetaan tulevaisuudessa toteuttaa sosialistiset päämäärät.

Puolueen reformistinen ryhmäkunta, johon kuuluvat enimmäkseen parlamenttijäsenet, ei esiytynyt Bolognassa omine menettelytapaponsineen, vaan antoi äänensä n. s. maksimalistiselle yhteysryhmälle, joka vastustaa väkivaltaisen kumouksen valmistamista, mutta vaatii porvarillisten valtiolaitosten syrjäyttämistä työläisneuvostojen kautta.

Äänestyksessä ilmeni, että edelläesitetty kanta, jonka tarkoituksena oli sovittaa äärimmäisyyksiä ja koota puoluetta yhtenäiseksi, jäi vähemmistöön varsinaisen maksimalistisen menettelytapojen rinnalla. Maksimalistinen yhteysryhmä sai nimittäin 14,880 ääntä, kun sensijaan varsinaiset maksimalistit kokosivat kokonaista 48,414.

Äänestyksessä esiintyi myös kolmas ryhmä, joka vaati aseellista taistelua, puolueen nimittämistä kommunistiseksi sekä vaalilakkoa. Se ei saanut kuitenkaan kuin 5,417 ääntä.

Valtavalla enemmistöllä hyväksytyksi tullut maksimalistinen menettelytapoponsi sisälsi pääasiassa seuraavaa:

Venäjän vallankumous on onnellisin tapaus tähänastisessa köyhälistön historiassa ja kaikkien maitten köyhälistön on koettava tätä vallankumousta levittää yli kapitalistisen maailman. Kapitalistinen porvaristo ei vapaaehtoisesti luovu vallasta; siksi täytyy köyhälistön

tön käyttää väkivaltaa kapitalistisen väkivallan kukistamiseksi.

Valmistaakseen köyhälistöä tätä tarkeitusperää varten täytyy puolueen erikoisesti tulevassa vaalitaistelussa kiinnittää huomion kommunististen periaatteitten selvittämiseen ja porvaristovallan välikappaleitten heikentämiseen.

Koska nykyiset taloudellis-yhteiskunnalliset laitokset, joitten tukena on vihattu poliittinen järjestelmä, muodostavat yhteiskunnallisen ja luonnollisten rikkauksien yksinomistajain valta-aseman;

koska työläiset saavuttavat vapautensa vain työvälineitten yhteiskunnallistuttamisen (vuorikaivokset, tehtaot, kulkuneuvot j.n.e.) sekä sen kautta, että tuotantoa johdetaan yhteiskunnallisesti;

koska kapitalismi synnyttää imperialismin ja veriset sodat ja vain sosialismi johtaa rauhaan niin kansain sisäisissä kuin kansainvälisissäkin suhteissa;

koska nykyinen järkytys niin voittajain kuin voitettujenkin taloudessa johtaa vararikkoon ja koska porvaristo ei voi pelastaa tästä vaarasta, vaan täytyy tapahtua syvälekäyvän mullistuksen, joka johtaa köyhälistön taloudelliseen ja poliittiseen valtaan;

koska porvarillisen valta-aseman siron ja riiston välineitä valtio, kunta ja virastot j. n. e. ei voida mitenkään muuttaa köyhälistön vapautuksen välineiksi;

koska köyhälistön on asetettava sijalle omat vapautumisensa välikappaleet (työläis-, talonpoikais- y. m. neuvostot);

koska vallan siirtymisen porvaristolta köyhälistölle on tapahduttava väkivallan ja diktatuurin kautta;

koska tänä diktatuurin aikana yhteiskunnallinen tudestimuodostus on aikaansaattava kommunismin avulla, jonka kautta luokkaerotus ja luokat katoavat ja kaikkien vapaa kehitys käy mahdolliseksi;

niin päättää puolue:

1) Järjestää Italian sosialistisen puolueen ylläesitettyjen periaatteitten mukaisesti;

2) liittyy kolmanteen internationaaleen, joka on köyhälistön yleismaailmallinen organi;

3) vaikuttaa luokkataistelun pohjalta toimivain ammattiyhdistysten keskuudessa, että yllämainitut periaatteet leviävät.

Itallan puolueessa ei ole edelläesitetyn päätöksen johdosta tapahtunut repeytymistä ainakaan julkisesti. Äärimmäisyyksien välinen ristiriita on kuitenkin hyvin jyrkkä ja maksimalis-

tiselta taholta on suorastaan viitattu, että maltillisten on paras poistua, sillä tulevaisuudessa heidät kuitenkin poistetaan. Omituiseen asemaan joutuvat puolueen parlamenttiedustajat, jotka ovat maltillisia. Uudet vaalit ovat tuossa paikassa. Ehdokaslistat ovat jätettävät näinä päivinä. Siksi oletetaan, että kaikesta huolimatta asetetaan entisiä ehdokkaita, vaikka puolue ei ole heidän kannallaan. Syntyy siis mielenkiintoinen tilanne!

